

Hobby

Pur și simplu, nu vă puteți imagina câți oameni de-ai teatrului, oameni ai unei profesii în care pasiunea e o componentă hotărâtoare, își investesc tot timpul liber, tot surplusul de energie, tot prisosul de simțire într-o a doua pasiune.

Violon d'Ingres, i se spune pe vremuri.

Hobby, îi spunem mai nou. Cei mai mulți sînt pescari. Stau pe baltă ceasuri în șir și trag nădejdea să părălească vreun ciortan, vreo săbi-oară; sînt veșnic învinși în lupta lor inegală cu făpturile de sub luciul apei, dar nicio-dată nimiciți. Din cenușa veșnicei lor dezamăgiri renasc nădejdi noi, și nimic, nicio-dată nu-i va dezarma. (Ciu-dat, printre oamenii acestei profesii nu cunosc vînători, nu zic de mistreți, dar nici măcar de sarșele). Alții, mulți și ei, colecționează: icoane pe sticlă, stergare, străchini, timbre, chibrituri de pe toate continentele, jucării electronice, șepci... casele lor sînt lumi de basm...

Unul, păpușar, colindă pădurile și adună cioturi și rădăcini; din ele închipuie fantasmе. Altul cultivă cactuși, vreo câteva sute de specii. Un actor bătrîn se fălește cu trandafirii lui de toate culorile, și are de ce. Un regizor e vînător subacvatic, șapăa chefalilor. Un actor, om serios, tată de familie, crește că-

luți. Are doi, care-l așteaptă scară de scară sub fereastra cabinei. O directoare educă papagali. (Unul din ei țipă toată ziua „Nu mai sînt bilete!” și „Iar ai băut!”) Sînt actori-poeți și actori-pictori. Un actor e matematician strălucit. Am un prieten, actor și el, care traduce în viață cartea „Din bucătăria popoarelor”. (Invitat de el la un ospăt, numai iscusința și dăruirea medicilor noștri m-au redat familiei și societății.)

Fel de fel!

Dintre toate, cea mai frumoasă pasiune am întîlnit-o la un actor al cărui nume mă sfîșie să-l dezvălui, știindu-i modestia. Omul ăsta, actor de frunte în teatrul lui, artist respectat de toți nu numai pentru că e foarte talentat ci și pentru ținuta, conduita colegială impecabilă, m-a chemat odată la el, după îndelungi și neînțelese sovăieli, să-i cunosc hobby-ul, cum mi-a prezentat, surizînd, pasiunea lui de o viață. Statornic într-un oraș transilvan încă din anii tineretii odată cu înființarea teatrului de acolo, nădăjduiește să iasă tot acolo la pensie și să dăruiască teatrului pe care l-a slujit o viață, colecția lui.

Colecția lui înseamnă un muzeu. O arhivă și un muzeu.

A pornit de la un album cu fotografii din spectacolele

în care juca. L-a îmbogățit cu programe și afișe. Nemulțumit de priceperea fotografului, și-a cumpărat un aparat și a învățat el însuși să fotografieze, întocmind serii complete de imagini ale spectacolelor teatrului. A dibăcit singur priceperea de a întocmi dosarul cît mai cuprinzător al fiecărui spectacol, ordonînd, după o sistematică proprie, afișele, programele, fotografiile, cronicile. Treptat, și-a extins preocupările asupra întregii vieți artistice din oraș și din județ, consemnînd-o sub toate multiplele ei aspecte. Nu-i scapă nici o manifestare artistică — profesionistă sau amatoare — toate sînt fixate și frumos rînduite în arhivele lui, în colecția lui, în muzeul lui.

E robul fericit al pasiunii lui.

Nici nu știe cît prețuiește fiecare ceas închinat nobiliei lui preocupări. El zice că-și omoară timpul și nici nu bănuie cît folos aduce, însușind altele măturii despre un domeniu în care domnește efemerul.

El zice că are un hobby, dar întregeste generos o activitate a cărei organizare e încă precară. Fără să știe, fără să fi vrut, e cronicarul teatrului, orașului, județului în care trăiește de o viață.

Acest hobby, mai frumos ca toate, se va răsfrînge binefăcător asupra colectivității.